

byl zrušen a aby okresnímu soudu ve Výprtech bylo uloženo, aby, šetře zásady § 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znova rozhodl. Porušení ustanovení § 5 tr. zák. spatřuje stížnost v tom, že jest právně mylným, shledávati v zjištěném jednání obžalované skutkovou povahu zmíněného rozsudku, neboť to, co jest ve spisech zjištěno, bylo by prý nejvýše t. zv. kulposní spoluvinou, kteréhožto pojmu však náš trestní zákon nezná. S tímto názorem zmateční stížnosti nelze souhlasiti. Za spoluvinníka po rozumu § 5 tr. zák., jest považovati každého, o němž bylo zjištěno, že byl si při spáchání činu vědom své účasti na trestném jednání jiné osoby, totiž hlavního pachatele, aniž by při tom bylo potřebí dorozumění s hlavním pachatelem a souhlasu s jeho konečným cílem. Pro trestnost spoluviny stačí, když hlavní pachatel dopustil se alespoň trestného pokusu. Jednání obžalované Marie F-ové, jak je zjistil okresní soud, naplňuje skutkovou povahu přestupku, jímž byla uznána vinnou, neboť nemůže býti sporu o tom, že obžalovaná tím, že prodala cizozemce B-ové kopu vajec a že věděla, že koupená vejce byla určena k podloudnému vývozu, opatřila úmyslně hlavní pachatelce Pavle B-ové prostředky k provedení trestného činu, totiž k podloudnému vývozu vajec za hranice. Čin obžalované Marie F-ové zakládá tedy jak po stránce subjektivní, tak po stránce objektivní skutkovou povahu spoluviny na zmíněném přestupku hlavní pachatelky a nelze tedy v dotýčném výroku rozsudku spatřovati porušení ustanovení § 5 tr. zák.

Čís. 731.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pletichy nelze spatřovati v tom, že obchodník nábytkem nabízel nábytek, koupený za účelem obchodu, ku koupi jako nábytek soukromníkův. Jde tu pouze o nekalou soutěž.

(Rozh. ze dne 11. února 1922, Kr I 671/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 17. března 1921 potud, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přechinem dle § 11 čís. 4 lich. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a sprostil obžalovaného z obžaloby pro tento čin.

Důvody:

Dovolává-li se stížnost hmotněprávního důvodu zmatečnosti dle čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., není jí dovoleno, bráti v pochybnost ten neb onen zjišťovací výrok nalézacího soudu, zejména tvrzením, že svědek, o jehož výpověď soud svůj výrok opírá, nezasluhuje víry, jest jí naopak jednak vycházeti i e n ze zjištění, jednak dbáti v š e c h zjištění nalézacího soudu, poněvadž zrušovací soud zakládá svá věcná rozhodnutí výhradně na skutečnostech, soudem prvé stolice zjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.) a ze srovnání těchto skutečností v jejich celku se zákonem lze seznati, porušil-li nalézací soud zákon anebo použil-li ho nesprávně co do právního posouzení skutku, obžalovanému za vinu kladeného. Pokud stížnost takto postupuje, nutno jí

přiznati oprávnění. Rozsudek nalézacího soudu, který neshledal ve zjištěném jednání obžalovaného přečinu řetězového obchodu, dospěl nicméně k přesvědčení, že obžalovaný nepočínal si při nákupu a dalším prodeji nábytku způsobem legálním, a že se tak pustil do pletich, které jsou způsobilé cenu předmětu potřeby stupňovati, při čemž soud nalézací považuje za pletichy veškerá zúmýslná jednání, jež, hledíc k poměrům, válkou vyvolaným, vybočují z mezí řádného a solidního obchodování, za účelem docilení zisku a jsou způsobilé cenu předmětu potřeby zvyšovati. Z mezí řádného a solidního obchodování vybočil dle názoru nalézacího soudu obžalovaný tím, že, prodávaje zboží, jehož nabyl po obchodníku a za účelem dalšího zcizení, nedal se u vykonávání své obchodnické živnosti znáti jako obchodník nábytkem, nýbrž — jak zněním insertu, tak způsobem uložení nábytku — předstíral, jako by šlo o nábytek soukromníkův. Jednání toto prý opravňuje závěr, že obžalovaný, vděcí uzavření obchodu jenom touto předstíraní, které vyvolalo u kupujících chlebdě jeho osoby a ohledně jakosti nábytku nepravé představy, a že jen takto dosáhl ceny správným postupem nedosažitelné. Při tom padá prý na váhu také okolnost, že obžalovaný nábytek dal částečně opravit, aby dal mu tím lepší vzhled a zakryl vady, jimiž byl stížen. Právní stanovisko nalézacího soudu není správné. Nelze pochybovati o tom, že vylíčený postup obžalovaného vymyká se z rámce solidního obchodování, vyvolává v koupěchtivých dojem náhodné příležitosti příznivého, levného nákupu od soukromníka a domění, že zboží není zatíženo obchodním ziskem prodávajícího. Takové jednání rovná se snad nekalé soutěži, nevyčerpává však ještě skutkové podstaty přečinu pletich dle § 11 čís. 4 lich. zák., poněvadž chybí okolnosti, jež spadaly by již pod pojem pouštění se do pletich. Nalézací soud spatřuje je, — jak uvedeno — hlavně v tom, že obžalovaný nedal se znáti jako obchodník nábytkem a že nábytku dal lepší vzhled. V těchto okolnostech nelze však spatřovati postrannost, pokoutnost, podloudnost, neboť, co se týká okolnosti prvé, jde o omyl, při němž obžalovaný působil více trpně, a opravu nábytku nelze vůbec pokládati za pletichu. Zjištěné jednání obžalovaného, jak bylo zmíněno, mohlo by proto zakládati nekalou soutěž, nelze však v něm spatřovati skutkovou povahu pletich dle § 11 čís. 4 zák. o lichvě.

Čís. 732.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Pokud může oprávněný živnostník spáchat řetězový obchod.**

(Rozh. ze dne 11. února 1922, Kr II 235/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském soudu v Olomouci ze dne 25. ledna 1921, jímž byli obžalováni Josef K., Karel W. a Adolf B. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.